

Behandling under en anden Lov —, at netop den foreslaaede Skat paa Al og Brændevin er en passende Skat at give Anvisning paa i saa Hensende. Jeg forbeholder mig at komme nærmere tilbage til dette, naar det Lovforslag, hvortil jeg sigter, ligger for, og jeg skal derfor ikke i Diebliffet udtale mig hyderligere angaaende denne Sag. Jeg maa tilstaa, at jeg i Sammenhæng med denne Betragtning har nogen Betænkelse ved det sidste Led af § 9, der bestemmer, hvorledes der skal forholdes, indtil en saadan Lov udkommer. Den ærede første Taler i Dag fandt, at der ved Bestemmelsen i § 9 var lagt et utilbørligt Pres paa Rigsdagen for at faae den til at vedtage en Lov om den nævnte Skat. Det forekommer mig, at det Modsatte er Tilfældet, at man netop ved den sidste Bestemmelse i § 9 har lagt et altfor lidet Pres paa Rigsdagen i saa Hensende, idet man der byder akkurat det Samme, naar Loven ikke kommer ud, som naar Loven vedtages. Jeg synes, at det Naturlige vilde have været, at man, naar man overhovedet vil opstille en Regel som den, der er opstillet i § 9, snarere maatte være kommen til at sætte et mindre Tilskud fra Statens Side, indtil det Tidspunkt var kommet, da det Lovforslag var ført igjennem, som det andet Thing mener skal give Midlerne til Dækningen af disse Udgifter. Herom kunne selvfølgelig Meningerne være deite, ligesom om forskjellige andre Punkter, jeg har berørt. Men jeg tror dog, at man ved en omhyggelig Gjennemgang af dette Lovforslag og ved en omhyggelig Overveelse af alle de Spørgsmaal, som knytte sig hertil, maa komme til Erkjendelse af, at det betynder et virkelig Fremstrid, og jeg vilde derfor meget beflage, om man ved at opstille Fordringen om et endnu større Fremstrid vilde umuliggjøre Gjennemførelsen af det, der dog virkelig maa siges under alle Omstændigheder at være et godt Strid fremad, saa vist som jeg tror, at man overhovedet altid skal gjøre saadanne Strid fremad, naar Veilighed gives, thi derved er jo ikke udelukket Muligheden af senere at komme endnu længere frem. Strax at stille sig paa det Standpunkt, at man nu med det Samme vil naae det, der maa betegnes som Idealet for, hvad man overhovedet kan komme til, er vistnok uheldig Politik. Det glædede mig derfor, at den ærede sidste Taler har udtalt sig saaledes, at jeg igjennem hans Udtalelser fiktede en virkelig Tilbøielighed til at naae en Overenskomst om det foreliggende Lovforslag. Dersom der, hvad jeg haaber, fra alle Sider i Salen vises sig Tilbøielighed til dette, er der jo ogsaa et Haab om, at dette

Lovforslag i en ikke altfor fjærn Fremtid vil naae at blive til Lov. Jeg tror ganske sikkert, at det vil vise sig at være til Gavn og Velsignelse for den Institution, der omhandles her.

Møhr: Dette Lovforslag, som ligger her paa Thingets Bord, er af megen Betydning, og jeg er vis paa, at man længe efter det ideo i Landet, og at man vil lytte efter, hvad der bliver sagt herinde om denne Sag. Det er jo navnlig de Smaa i Samfundet, det vedrører. Der kan jo nok indvendes, at der er lidet Haab om at faae Loven vedtagen i en saadan Skikkelse, at den virkelig vil blive til Gavn for dem, idet der kan siges, hvad der ogsaa er blevet sagt, at Spørgsmaalet bliver, hvorvidt det Tilskud, vi ville faae til Sygekasserne, er et Fremstrid, der, som den ærede sidste Taler sagde, giver et Vederlag for det Indgreb, der gøres i Sygekassernes hidtidige selvstændige Stilling. Vi maa jo huske paa, at man ikke alene underkaster sig en Kontrol, men at der ogsaa gribes ind i de stedlige Forhold ved de forskjellige Sygekasser og i den Maade, hvorpaa man i hver enkelt Sygekasse efter sit lille Begreb har ordnet sig i Henshold til, hvad man anser for at være rigtigt. Jeg kan sige det strax, og det maa vistnok være indlysende for de Fleste, der kjende noget til en saadan Sygekasseindretning. Der staar saaledes i Loven, at naar Arbejderne ere Medlemmer af en Sygekasse, saa skulle Børnene ogsaa have Hjælp af den. I vor Sygekasse have vi det saaledes, at Børnene ere selvstændig forsikrede, og vi give ligeledes Begravelshjælp og ogsaa Alderdomsforsørgelshjælp. Naar jeg siger vi, mener jeg den Forening, som jeg har den Ære at være Formand for, og hvis Vedtægter og Forhold jeg saaledes har nøie Kjendskab til. Det Bidrag, der i vor Sygekasse ydes til forskjellige Indretninger udenfor Sygepleien, skal ifølge § 24, om end ikke helt vige tilbage fra det, der gives til Sygepleien, saa dog holdes selvstændig for sig, og man vil kunne forstaa, hvilket Indgreb denne Bestemmelse vil kunne gjøre i en saadan Forenings Virksomhed. Med Hensyn til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Kreds (Hørudum) udtalte, vil jeg sige, at jeg er enig med ham i det Synspunkt, han her gik ud fra, nemlig: Hjælp til Selvhjælp. Det er allerede en 11—12 Aar siden, da den nuværende ærede Indenrigsminister sad som Medlem af Folkethinget, at vi med ham vare inde paa dette Spørgsmaal, og forsaavidt der overhovedet skulde være Haab om at faae dette Lovforslag gennemført, er jeg vis paa, at